

kus on Taniel — sajatas tallipois — tema viist tee ääre fraawi jáanud, ehk on ta ju toas wiina-klasi juures, ei wöi enam oodata, et hobused peaks waastowdetama! Tema foer veel läheb hukka ja jáab wiimaks wangkre alla, kui ta oma liiga joomist maha ei játa!“ Nõnda nurises tallipois uimase peaga ja otsis laterniga igaltpoolt woorimeest, aga ákitself hakkas konggeste wanduma ja kisendas, turja täie suuga húudes: „Taniel, oled sa hul peast wöi joobnud kui figa? mis sa seal teed?“ Tagumise rattatüles kükitas wana Taniel ja püüdis kõige oma rammuga seda edasi weeretada, ei kuulnud midagi, ei teadnud, kus ta oli, kinni tallipois laterni tema silme ette vanni, tema käest finni hakkas ja ütles: „Taniel, ammu ammu ju oled mäest ülesse saanud, hobused seisvarad, töuse püsti!“ Taniel wahatis kaua tallipoissi filmi, kës tema wana sõbr oli, wiimaks hinggas ta roškeste, küsits madala ja kahisewa häälega: „Kus ta on, ehk läks ta juba ára?“ — „Keda sa küsidi?“ wästas tallipois, „kës see oli? ma kuulsin kül wöödrast häälit mind húudva, aga ei náinud fedagi!“ — „Kas ta veel seal?“ küsits jälle Taniel wärisedes. „Ei ma náe fedagi — wästas pois — kës see siis oli?“ — „Kuri waim ise!“ ütles Taniel tasaste, „Jumala párost

wöta hobused eest ára, nii fermešte kui sa aga wöid, muidu ta tuleb jälle ja wötab meid mblemad!“ — „Sa oled hulluks láinud, ütles tallipois; kui kõige muu asja párost nii wáhå farta oleks, kui tema párost, kül meil siis maa peal priske elu oleks!“ Aga ommeti ütles ta seda nii-suguse häälega, kellest igaüks oleks aru saanud, et tema súda rinnus wabises nagu talle sabu. „Ole wait! — ütles Taniel, — ára tee oma sónaga pattu! kui sulle juhtuks, mis mina tåna olen tunda saanud, külal siis teistviisi ráagitküsi!“ — „Jääd bösjeks seie?“ küsits teine. — „Mite saa tubande rubla eest läbeßsin ma enam sammu edasi. Oh mu Jumal, kõik mu ihu teeb haiget, pean tupa minema. — Aga waata, eks ta seisal seal aja ááres? Jumal hoidku mu hing ja kõik head waimud kaitsku mind turja eest?“ — Nõnda kõneledes läks Taniel kota ja oleks pimedas pea-aegu keldri kütjunud, aga seekord sai ehmatusest kül. Tallipois oli kaa tasajeks saanud ja ei lausunud enam sóna; mblemad olid rõomsad, kui toas olid, kus weike tuluke walgust ja sooja andis. Et kül ju hilja oli ja fallis pühade lauptääw, oli kõrtsitoas ommeti veel mõni wennake, kës hulkumist enam armastas kui tööd, wiina enam kui wet. Aga kõrtsmik ise ei tunnud teisi pühia